

MĚSTO DOSTALO TRÉMU

„**JEDNOHO DNE** se u nás ve městě objevila nejkrásnější holka na světě. Byla tak krásná, že všichni kluci, chlapi i úplně staří pánové začali hned, jak ji poprvé uviděli, doma listovat časopisy, ve kterých byly ty nejhezčí herečky, zpěvačky, modelky i královny krásy té doby. Ale žádná z nich se Julii nevyrovnala. To se ví, že jsme byli strašně pyšní, že zrovna v našem městečku máme největší krásku na zeměkouli, a každý z nás kluků, chlapů i starých pánů strašně toužil pozvat ji do kina, na zmrzlinu nebo jen tak na procházku. Byl v tom ale jeden háček. Kdokoliv k ní přišel a chystal se ji oslovit, jakoby zapomněl všechno, co se za celý život naučil. Mluvit, chodit, dýchat, nic z toho nešlo v přítomnosti Julie tak snadno, jako jindy. Celé městečko jako by mělo před její krásou trému.“

Vilém tomu nemůže uvěřit. „A to se dědo fakt ne našel nikdo, kdo by si na to troufnul?“ Dědeček se pobaveně usměje a pokračuje:

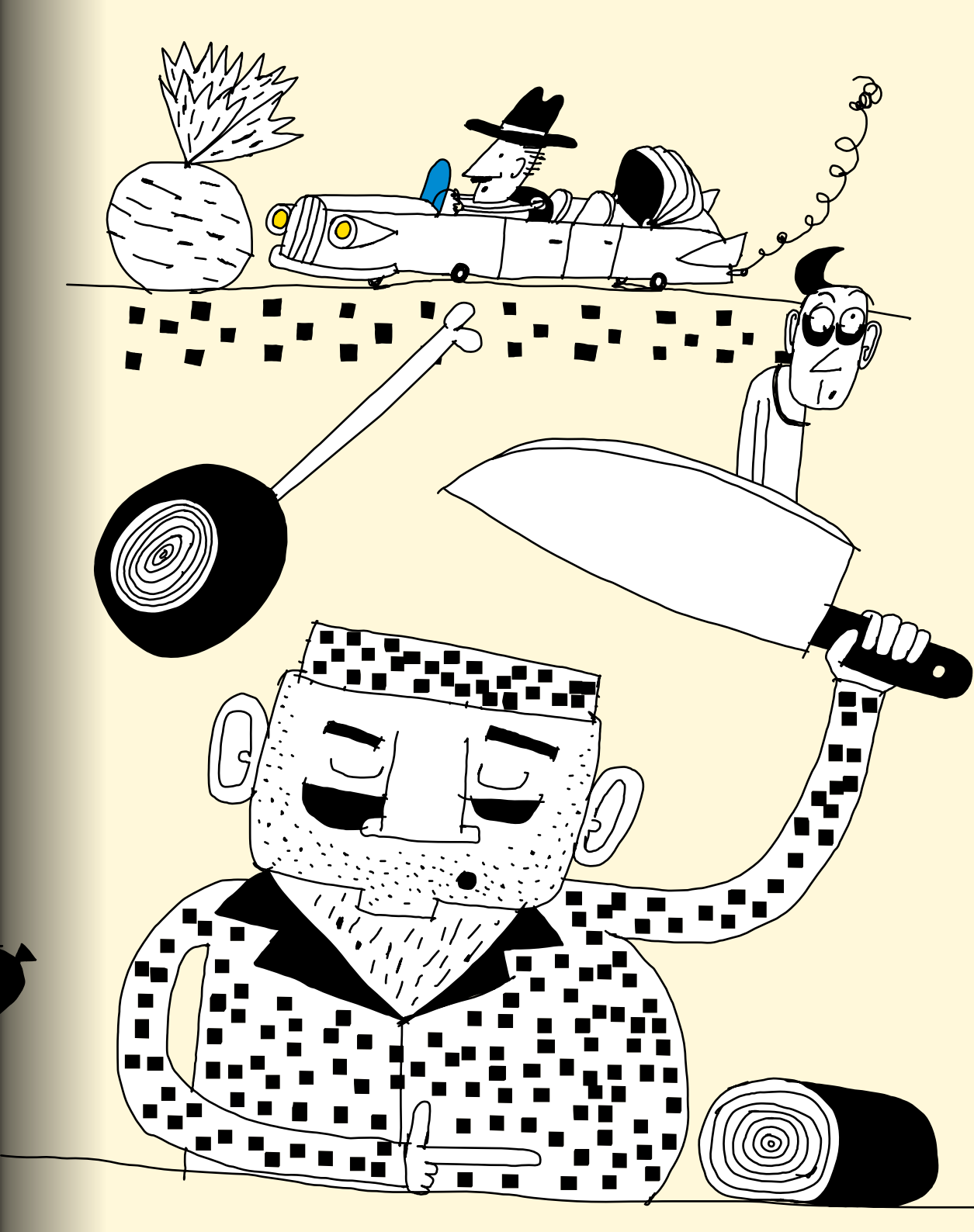
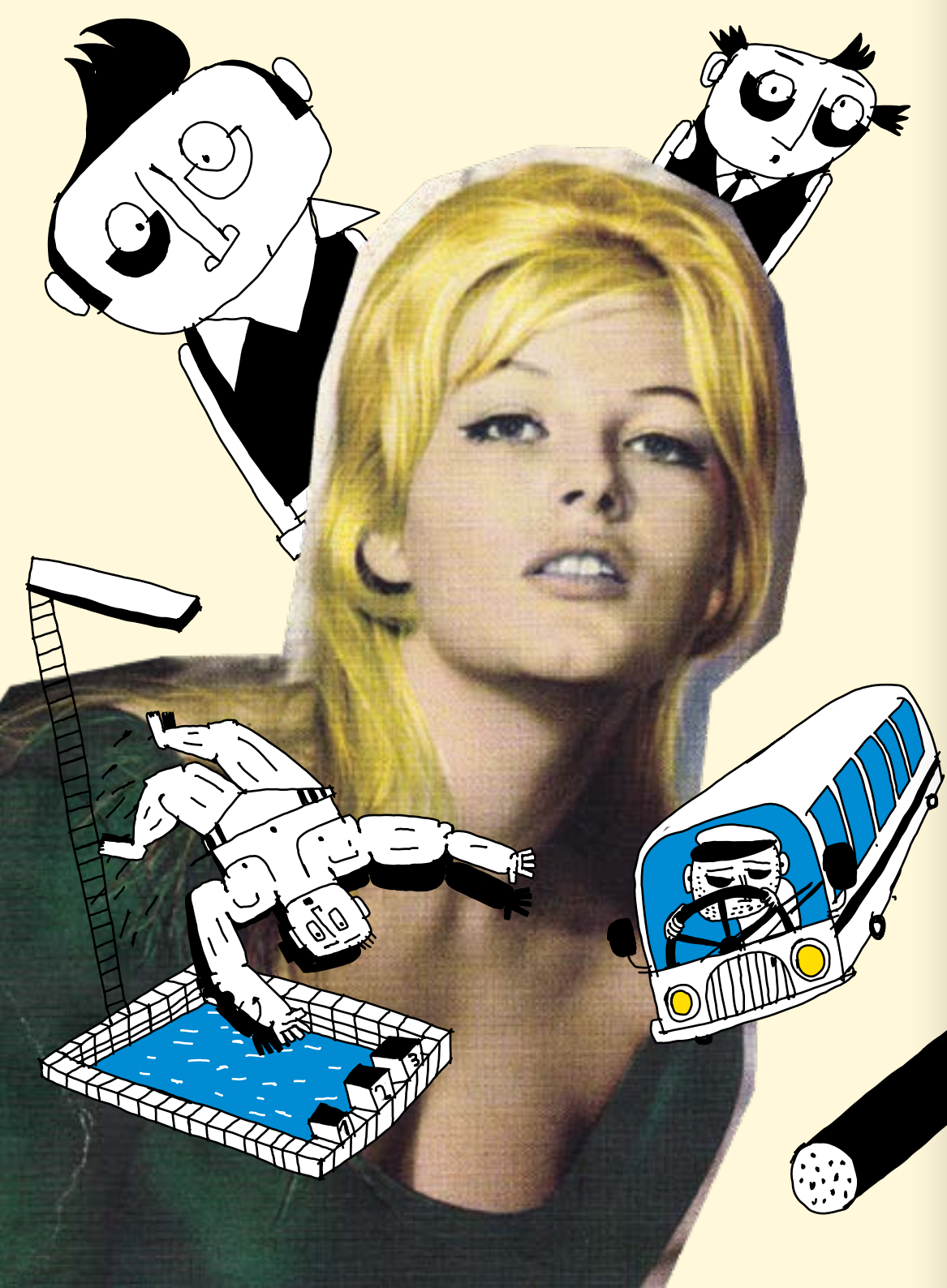
38

„První to zkusil na plovárně pan Kotva, co měl široko daleko největší svaly a uměl skákat parádní šipku z největšího můstku, kam jsme se my ostatní neodvažovali ani vylézt. Jenže mu to nebylo nic platné. Jakmile se na něj Julie podívala svýma nádhernýmýma očima, rozklepala se mu kolena, a když zkusel vylézt na skokánek, přerazil se o první schůdek a zlomil si nohu.

Po něm nastoupil pan Klouček se svým parádním autem se stahovací střechou. Počkal si, až Julie půjde po náměstí, pomaličku se za ní rozjel a nejspíš plánoval, že vedle ní zastaví a pozve ji na projížďku. Jenže při pohledu na to, jak se Julie při chůzi vlní v bocích, omdlel a najel do stánku se zeleninou, který stál opodál. Probral se s autem plným zelí a kedluben a na kapotě mu seděl vylekaný zelinář.

Po tom, co takhle pohořeli dva největší svůdníci v kraji, už se nikdo neodvažoval o Julinku pokoušet. Tak uběhly prázdniny a všichni kluci, muži i staří páni v městečku měli ohromné kruhy pod očima, jak v noci nemohli spát a s otevřenýma očima snili o Julii. Řidiči autobusů byli tak ospalí, že hrozilo, že každou chvíli někoho přejedou. V řeznictví už

39

si zákazníci netroufali objednat nic jiného než párky a klobásy, protože si nikdo nechtěl vzít na triko, že si pan řezník při krájení masa na svíčkovou uřízne v polospánku prst. V lékárně vyprodali všechny prášky na spaní, jenže na Julii byly i ty nejsilnější spací tabletky krátké. Bylo jasné, že jestli to takhle půjde dál, stane se dřív nebo později nějaká katastrofa. Potřebovali jsme zachránce, který začne s Julinkou chodit, protože dokud bude volná, nebudeme mít klid. V životě by mě nenapadlo, že tím spasitelem budu nakonec já.“

Vilém na dědu vykulil oči. „Cože?! Ty mi chceš dědo říct, že Julie začala chodit s tebou?!“

Jenže než stihl děda odpovědět, strčila do pokoje hlavu maminka. „Pojďte jíst, večere je na stole.“

Vilém si uvědomil, že vůbec nemá hlad. „Možná některý příběhy fungují i místo jídla,“ napadlo ho. „Když čtete napínavou knížku, tak přece na nějaké jídlo nemáte ani pomyslení.“

Jenže mu bylo jasné, že tohle u mámy asi neprojde, tak se radši s dědou zvedli a šli ke stolu. „Fakt jsi dědo s Julií chodil?“ zeptá se nedočkavě Vilém, ještě než se usadí k talíři, ze kterého se kouří.

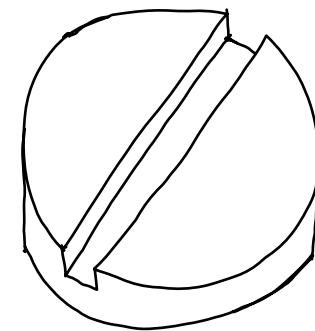
42

Děda přikývne. „Copak bych ti lhal? No řekni Marti.“

Máma pokrčí rameny. „Přicházely nám od ní z Ameriky dopisy, ještě když jsem byla malá, tak asi fakt existuje. Babičku ty dopisy vždycky strašně rozčilovaly.“

Děda pokrčí rameny. „Mě zase rozčililo, když babička utekla se svým kolegou z práce do Vídně, takže si myslím nemáme co vyčítat,“ mrkne na Viléma. „Po večeri ti řeknu, jak se to s Julií celý seběhlo.“

Vilém se už nemůže dočkat, jenže se ozve máma. „Žádný takový! Musíš si ještě udělat úkoly a připravit tašku do školy. Povíte si to zítra!“

43